

Referitor la:

Curtea de Apel București

Secția I penală

Dosar nr. 65/3/2020*

Termen la 20.08.2020

DOAMNĂ / DOMNULE PREZIDENT / Ă,

Subsemnatul, **Nicolae-Liviu DRAGNEA**, *apelant (în subsidiar contestator) petent condamnat deținut*,

, în
prezent deținut în executarea unei pedepse privative de libertate în Penitenciarul
București Rahova, posesor al

Reprezentat de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București
și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la
Curtea Constituțională, cu datele profesionale și coordonatele de contact indicate
în antet și în *pied de page*, și de av. Flavia TEODOSIU, avocată în Baroul
București, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la
Curtea Constituțională, cu coordonatele de contact indicate *infra*, ambii în calitate
de apărători aleși,

Cu locurile de citare la Penitenciarul București Rahova (cu sediul în șos.
Alexandria, nr. 154, sect. 5, București) și la apărătorul ales av. Flavia TEODOSIU
(Cabinet de avocat "Flavia Teodosiu", cu domiciliul profesional în str. Frumoasă,
nr. 49, et. 1, ap. 3, sect. 1, București, tel. 02.13.18.85.51., fax 02.13.18.85.47.,
email cabinet@flaviateodosiu.ro),

Prin prezenta

MOTIVEZ CALEA ORDINARĂ DE ATAC

Pe care o calific în principal **APEL**, iar în subsidiar **CONTESTAȚIE**,

Pe care am declarat-o pe data de 10.06.2020 împotriva Sentinței penale nr.
490 din 09.06.2020, pronunțate de Tribunalul București - Secția I penală în Dosarul
nr. 65/3/2020*, sentință care ulterior a fost motivată și mi-a fost comunicată.

Calificarea căii de atac

Cererea de *habeas corpus* cu care apelantul (în subsidiar, contestatorul) a investit instanța care a pronunțat sentința apelată (în subsidiar, contestată) prin prezenta cerere **s-a întemeiat direct pe dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului** (ale cărei norme sunt direct aplicabile în dreptul intern român, cu forță supra-legislativă, în temeiul art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituție), în absența unor norme de drept strict intern care să prevadă o procedură de contestare a legalității stării de detenție în situația concretă în care acesta se află.

Întrucât **instituția juridică nu se regăsește în dreptul strict intern**, ci există în dreptul român numai ca urmare a aplicării directe (*self executing*) a Convenției europene a drepturilor omului, este evident că **nu există norme exprese de procedură și competență în materie** (dreptul strict intern nu cunoaște instituția juridică, iar normele internaționale europene nu pot reglementa chestiuni care depind de specificul național).

Din acest motiv, fiind vorba de o cerere privind starea de detenție a unei persoane condamnate penal, competența de primă instanță a fost stabilită în favoarea instanței de executare, în baza regulilor de drept comun.

Cererea de *habeas corpus*, deși se judecă de instanța de executare, **nu este însă o contestație la executare, așa încât nu sunt aplicabile normele în materie, cuprinse în art. 597 - art. 599 C.pr.pen., deci nici cele privind calea de atac a contestației împotriva sentinței.**

Dovada evidentă a faptului că această cerere de *habeas corpus* nu este o contestație la executare este faptul că apelantul (în subsidiar, contestatorul) a formulat distinct o contestație la executare, care a fost soluționată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în timp ce în prezenta cauză tot Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că revine Tribunalului București competența de a judeca, prin urmare chiar **Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că această cerere de *habeas corpus* nu este o contestație la executare.**

Normele de procedură și de competență aplicabile nu pot fi decât cele **de drept comun**, aplicabile acestei instituții de drept european. Or, ca drept comun, hotărârile judecătorești penale sunt supuse unei căi de atac (inexistența oricărei căi de atac trebuie să fie expres prevăzută de lege), iar aceasta trebuie să fie **o cale ordinară de atac** (căile extraordinare există numai în cazurile și condițiile prevăzute expres de lege). Prin urmare, sentința prin care instanța de executare a soluționat cererea de *habeas corpus* este supusă unei **căi ordinare de atac**.

În procedura penală română, **căile ordinare de atac sunt două, apelul și contestația. Dintre aceste două căi ordinare de atac, cea de drept comun este**

apelul, conform art. 408 alin. (1) C.pr.pen., potrivit căruia orice sentință penală poate fi atacată cu apel, dacă legea nu prevede altfel în mod expres. În schimb, **contestația este o cale ordinară de atac cu caracter special**, având în vedere că art. 425¹ alin. (1) C.pr.pen. dispune că **există calea de atac a contestației numai atunci când legea o prevede expres**.

Cum cererea de *habeas corpus* **nu este prevăzută expres de dreptul pur intern român**, iar ea este **complet distinctă de contestația la executare** (materie unde se prevede calea de atac a contestației), rezultă că **nu există vreo normă procesuală penală expresă care să prevadă calea de atac a contestației împotriva sentinței de soluționare a cererii de *habeas corpus*. Așa fiind, având în vedere că sentința de soluționare a cererii de *habeas corpus* este susceptibilă de o cale ordinară de atac, dar aceasta nu poate fi contestația, întrucât legea nu o prevede expres, calea ordinară de atac este cea de drept comun, adică apelul**.

Prin urmare, apelantul (în subsidiar, contestatorul) solicită instanței care va judeca în calea de atac **să o califice drept apel**; în subsidiar, dacă instanța nu reține această calificare, atunci calea de atac trebuie calificată drept contestație.

Calea de atac **este de competența Curții de Apel București, în complet compus din 2 judecători**, în temeiul art. 38 alin. (2) C.pr.pen. și art. VI alin. (2) din OUG nr. 92/2018, iar în subsidiar în temeiul art. 425¹ alin. (5) C.pr.pen. și al art. 54 alin. (1¹) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Declararea anterioară a căii de atac

Sentința împotriva căreia a fost exercitată calea de atac a fost pronunțată pe data de 09.06.2020.

Calea de atac a fost declarată (fără motivare) pe 10.06.2020, adică în interiorul termenului prevăzut de art. 410 alin. (1) C.pr.pen., iar în subsidiar de art. 425¹ alin. (2) C.pr.pen.

Declararea căii de atac a fost depusă la instanța a cărei hotărâre se atacă, potrivit art. 413 alin. (1) C.pr.pen., iar în subsidiar potrivit art. 425¹ alin. (3) C.pr.pen.

Motivarea căii de atac

Calea de atac este motivată prin prezenta, după comunicarea sentinței motivate împotriva căreia se exercită și înainte de primul termen de judecată, conform art. 412 alin. (4) C.pr.pen., iar în subsidiar conform art. 425¹ alin. (3) C.pr.pen.

Cu caracter prealabil, apelantul (în subsidiar, contestatorul) subliniază **acele statuări din sentința atacată care sunt legale:**

- prima instanță a statuat în mod legal că apelantul (în subsidiar, contestatorul) se află în executarea pedepsei închisorii aplicate prin **sentința** penală pronunțată de **completul de 3 judecători** al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, definitivă prin decizia Completului de 5 judecători penal al Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum se arată și în mandatul de executare a pedepsei închisorii emis de Tribunalul București, deci nu în executarea pedepsei închisorii aplicate direct prin decizia de apel;

- prima instanță a statuat în mod legal că art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului se aplică în toate cazurile în care o persoană este privată de libertate, deci inclusiv atunci când a fost condamnată penal la o pedeapsă privativă de libertate și hotărârea de condamnare este definitivă, astfel încât o persoană aflată în executarea unei pedepse penale privative de libertate aplicate printr-o hotărâre definitivă de condamnare are dreptul să se adreseze unei instanțe pentru a se verifica legalitatea detenției și a se dispune, în caz de detenție ilegală, punerea sa în libertate;

- prima instanță a statuat în mod legal că dreptul intern român nu prevede o cale de sesizare a unei instanțe în cazul în care o persoană aflată în executarea unei pedepse penale privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească definitivă invocă nelegalitatea detenției decurgând dintr-o decizie a Curții Constituționale, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat definitiv că nu sunt aplicabile normele juridice privind contestația la executare (apelantul, în subsidiar contestatorul, precizează în mod expres că apreciază ca legală această statuare a primei instanțe exclusiv prin raportare la caracterul definitiv al soluției Înaltei Curți de Casație și Justiție privind contestația la executare, dar nu și în raport cu dispozițiile constituționale, chestiunea formând obiectul unei excepții de neconstituționalitate ridicate de apelant, în subsidiar de contestator, în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție și cu care instanța supremă a sesizat Curtea Constituțională, pe al cărei rol se află în prezent);

- prima instanță a statuat în consecință în mod corect că în această ipoteză art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului este direct aplicabil și

îi garantează apelantului (în subsidiar, contestatorului) dreptul de a formula o cerere de *habeas corpus* întemeiată direct și exclusiv pe norma convențională direct aplicabilă, deci că această cerere de *habeas corpus* este **admisibilă**, trebuind a fi soluționată pe fond.

Niciuna dintre aceste statuări ale primei instanțe nu a format obiectul vreunei critici din partea parchetului, care nu a exercitat vreo cale de atac împotriva sentinței. Prin urmare, **toate aceste statuări au intrat în puterea de lucru judecat și nu pot fi invalidate de instanța care judecă prezenta cale de atac**, atât întrucât instanța superioară **nu a fost investită** cu cenzura legalității acestor statuări, cât și ca urmare a faptului că **părții nu i se poate agrava situația în propria cale de atac.**

În consecință, toate aceste statuări devenite definitive ale primei instanțe sunt câștigate cauzei și beneficiază apelantului (în subsidiar, contestatorul).

Cu caracter subsidiar, dacă totuși instanța investită cu judecarea prezentei căi de atac ar înțelege să repună în discuție aceste statuări, apelantul (în subsidiar, contestatorul) solicită instanței să statueze în același sens ca prima instanță, pentru aceleași motive expuse în sentință și care sunt similare propriilor argumente ale apelantului (în subsidiar, ale contestatorului), expuse în cererea sa de *habeas corpus*.

Sentința criticată prin calea de atac declarată anterior și motivată prin prezenta este însă **profund nelegală în ceea ce privește soluția dată pe fond** cererii de *habeas corpus*, care a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a statua astfel, prima instanță a reținut că:

- decizia Curții Constituționale pe care se întemeiază apelantul (în subsidiar, contestatorul) a indicat în considerentele sale care sunt consecințele juridice ale respectivei decizii, care vizează exclusiv situațiile juridice neconsolidate definitiv la data deciziei Curții Constituționale;

- în considerentele deciziei Curții Constituționale există numai două categorii de cauze ce vizează soluții juridice neconsolidate definitiv, și anume cauzele introduse după decizia Curții Constituționale sau aflate în curs de judecată în primă instanță la completurile de 3 judecători ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (ipoteză care nu generează dificultăți de aplicare) și cauzele aflate în curs de judecată în apel la Completul de 5 judecători penal al Înaltei Curți de Casație și Justiție (iar în apel se poate invoca nelegalitatea sentinței completului de 3 judecători, potrivit deciziei Curții Constituționale);

- dimpotrivă, tot în considerentele deciziei Curții Constituționale se arată că respectiva decizie (spre deosebire de o altă decizie, anterioară, care viza nelegalitatea compunerii Completurilor de 5 judecători), nu justifică exercitarea căii de atac a contestației în anulare (întrucât aceasta nu poate fi introdusă împotriva

sentințelor completurilor de 3 judecători - care sunt susceptibile doar de apel -, ci numai împotriva deciziilor de apel ale Completurilor de 5 judecători, însă deciziile de apel nu sunt viciate);

- Curtea Constituțională cunoaște standardul european de protecție a drepturilor omului și, dacă ar fi apreciat că se impune ca decizia să producă și alte efecte decât cele indicate expres, ar fi spus-o expres în considerentele deciziei sale;

- în absența oricărei statuări exprese a Curții Constituționale, în considerentele deciziei sale, privind efectele respectivei decizii asupra executării pedepselor privative de libertate, ea nu produce astfel de efecte, deci nu poate beneficia apelantului (în subsidiar, contestatorului).

Soluția pe fond conținută în sentința atacată este profund ilegală, contravenind atât Convenției europene a drepturilor omului și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, cât și Constituției României și jurisprudenței Curții Constituționale.

(i) Primul motiv de nelegalitate gravă a sentinței atacate este reprezentat de încălcarea gravă a Dreptului european al drepturilor omului, în concret a **art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului**.

Art. 5 para. 4 din Convenție garantează dreptul oricărei persoane private de libertate să se adreseze unei instanțe, care să verifice legalitatea detenției și, dacă apreciază că aceasta este arbitrară, să dispună punerea în libertate.

Conform jurisprudenței constante și de principiu a Curții Europene a Drepturilor Omului, drepturile consacrate de Convenție trebuie să fie **reale și efective, iar nu doar teoretice sau iluzorii**. O instanță investită cu o cerere trebuie să aibă **plenitudine de jurisdicție și să poată analiza cauza sub toate aspectele**, altfel dreptul de a sesiza o instanță este teoretic și iluzoriu, iar nu real și efectiv.

Prima instanță s-a mulțumit să afirme că, întrucât decizia Curții Constituționale nu precizează expres că are efecte asupra executării pedepselor privative de libertate stabilite prin hotărâri definitive, ea nu poate să verifice dacă detenția este legală. De asemenea, prima instanță a stabilit o prezumție absolută de respectare de Curtea Constituțională a Convenției europene a drepturilor omului și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, afirmând că, întrucât Curtea Constituțională respectă normele europene convenționale și

jurisprudențiale (chestiune prezumată la modul absolut), absența precizării unor astfel de efecte este rezultatul faptului că ele nu sunt impuse de normele europene.

În primul rând, ***prima instanță nu a făcut o proprie și veritabilă judecată a cererii de habeas corpus***, ci a afirmat că absența unei statuări a Curții Constituționale asupra nelegalității detenției semnifică legalitatea detenției. ***Lipsa oricărei analize proprii a instanței asupra legalității detenției înseamnă că dreptul deținutului de a sesiza o instanță cu o cerere de habeas corpus, pentru ca însăși instanța să verifice legalitatea detenției, a fost doar teoretic și iluzoriu, iar nu real și efectiv.***

În al doilea rând, este absurd a se statua că deciziile Curții Constituționale sunt prezumate la modul ***absolut*** ca fiind conforme Convenției europene a drepturilor omului. Singura prezumție absolută este că deciziile Curții Constituționale sunt conforme ***Constituției***, întrucât Curtea Constituțională este garantul Constituției și este unica autoritate de jurisdicție constituțională, rol ce nu poate fi pus în discuție de nicio autoritate sau jurisdicție, deci nimeni nu poate contesta deciziile Curții Constituționale privind interpretarea și aplicarea ***Constituției***. Lucrurile sunt însă complet diferite în ceea ce privește ***Convenția europeană a drepturilor omului***, față de care Curtea Constituțională este o (simplă) jurisdicție națională (ca și instanțele judecătorești naționale) - Curtea Constituțională este garantul Constituției, dar nu este (și) garantul Convenției europene -, singura interpretare a Convenției europene care nu poate fi pusă în discuție fiind cea făcută de ***Curtea Europeană a Drepturilor Omului***, gardianul Convenției.

Cu titlu de exemplu extrem de recent și extrem de mediatizat, era suficient ca prima instanță să aibă în vedere hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din Cauza *Kovesi c. România* (mai ales că această hotărâre a fost invocată public extrem de vocal de acele asociații profesionale ale magistraților cărora doamna judecătoare a primei instanțe li s-a alăturat în demersul acestora la Consiliul Superior al Magistraturii realizat direct și personal împotriva apelantului - în subsidiar, a contestatorului).

În concluzie, sentința atacată este profund ilegală, negarantând un acces real și efectiv la un judecător pentru a controla cu plenitudine de jurisdicție legalitatea detenției, ceea ce violează art. 5 para. 4 din Convenția europeană și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

(ii) ***Al doilea motiv de nelegalitate gravă a sentinței atacate este***

reprezentat de încălcarea gravă a Dreptului constituțional, în concret a **art. 147 alin. (4) raportat la art. 146 lit. e) din Constituție și a jurisprudenței Curții Constituționale**.

Prima instanță a ignorat complet faptul că decizia Curții Constituționale pe care se întemeiază cererea de *habeas corpus* **nu este o decizie pronunțată în exercitarea controlului de constituționalitate, ci una pentru soluționarea unui conflict juridic de natură constituțională**.

Este perfect adevărat, așa cum a reținut prima instanță prin sentința atacată, că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes* și că obligativitatea deciziilor poartă nu doar asupra dispozitivului, ci și asupra considerentelor. Cu toate acestea, prima instanță a ignorat grav **specificitatea deciziilor Curții Constituționale statuând asupra conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice**, însăși Curtea Constituțională statuând expres că rolul său în caz de conflict juridic de natură constituțională este "**indicarea conduitei de urmat de către autoritățile publice aflate în conflict**" (în mod paradoxal, sentința criticată citează expres această soluție jurisprudențială, dar o ignoră cu desăvârșire).

Prin urmare, ca orice decizie a Curții Constituționale, și deciziile privind soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională sunt general obligatorii, inclusiv pentru considerente, **dar conduita de urmat este impusă de Curtea Constituțională exclusiv autorităților aflate în conflict**. Altfel spus, printr-o decizie de soluționare a unui conflict juridic de natură constituțională **se stabilesc obligații exclusiv pentru părțile respectivului conflict**, în vederea soluționării acestuia.

Or, în concret, decizia Curții Constituționale pe care s-a întemeiat cererea de *habeas corpus* implica în conflictul juridic de natură constituțională **Înalta Curte de Casație și Justiție** și Parlamentul, ca urmare a refuzului constant și generalizat al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aplica legea. **Conduita de urmat pentru rezolvarea conflictului nu putea viza în această decizie decât părțile acestui conflict, iar nu alte subiecte de drept, deci Curtea Constituțională a impus obligații exclusiv pentru Înalta Curte de Casație și Justiție**.

Din acest motiv, **decizia Curții Constituționale se referă exclusiv la conduita de urmat de Înalta Curte de Casație și Justiție**:

- pentru cauzele cu care instanța urmează a fi sesizată sau care sunt în curs de judecată pe rolul completurilor de 3 judecători ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (chestiunea este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care judecă în primă instanță, deci este vizată în decizia Curții Constituționale ca privind conduita de urmat de **Înalta Curte de Casație și**

Justiție);

- pentru cauzele care se află în apel pe rolul Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, exercitat împotriva sentințelor completurilor de 3 judecători ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (chestiunea este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care judecă în apel, deci este vizată în decizia Curții Constituționale ca privind conduita de urmat de **Înalta Curte de Casație și Justiție**);

- pentru cauzele soluționate definitiv în apel de Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, exercitat împotriva sentințelor completurilor de 3 judecători ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (chestiunea este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care ar putea judeca în contestație în anulare, deci este vizată în decizia Curții Constituționale ca privind conduita de urmat de **Înalta Curte de Casație și Justiție**).

În schimb, o cerere de *habeas corpus* este de competența **instanței de executare** (cum a statuat cu putere de lucru judecat Înalta Curte de Casație și Justiție), **iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu este niciodată instanță de executare**.

Prin urmare, decizia Curții Constituționale, ca decizie de soluționare a unui conflict juridic de natură constituțională, putând stabili obligații (conduita de urmat) **numai pentru părțile conflictului** (în concret, în cauza respectivă, pentru Înalta Curte de Casație și Justiție), **nu putea în niciun caz să stabilească obligații (conduita de urmat) pentru instanțele de executare**, dacă se solicită constatarea nelegalității detenției și eliberarea, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție (parte în conflictul juridic de natură constituțională) nu poate fi niciodată instanță de executare.

În mod fundamental ilegal, prima instanță, din absența unei statuări a Curții Constituționale asupra chestiunii legalității executării pedepsei închisorii (care este de competența **instanțelor de executare**, dar niciodată a Înaltei Curți de Casație și Justiție, parte în conflictul juridic de natură constituțională), a tras concluzia că această absență de statutare semnifică inexistența efectelor respectivei decizii a Curții Constituționale asupra **legalității stării de detenție**. Dimpotrivă, așa cum am arătat deja, Curtea Constituțională nu decide nimic cu privire la legalitatea stării de detenție decurgând din sentințele completurilor de 3 judecători nelegal constituite doar pentru că, în cadrul soluționării conflictului juridic de natură constituțională, **nu putea impune vreo conduită de urmat pentru instanțele de executare (întotdeauna diferite de Înalta Curte de Casație și Justiție), care nu au fost parte în conflict**.

Apelantul (în subsidiar, contestatorul) amintește și faptul că în cererea sa de

habeas corpus a precizat expres și a argumentat faptul că această cerere de *habeas corpus* **nu constituie vreo cale de atac** împotriva hotărârii penale de condamnare, nu critică în vreun fel temeinicia și/sau legalitatea acesteia și nu pune în discuție autoritatea sa de lucru judecat, ci **urmărește exclusiv constatarea nelegalității detenției** de la data publicării oficiale a deciziei Curții Constituționale și punerea sa în libertate.

Decizia Curții Constituționale dispune că ea este aplicabilă pentru **situațiile juridice neconsolidate definitiv**, aspect interpretat însă manifest greșit de prima instanță. O distincție elementară, dar fundamentală, se impune.

Când este vorba de însăși **hotărârea judecătorească**, situația juridică este consolidată definitiv când aceasta devine definitivă și intră în puterea lucrului judecat - chestiune care nu interesează însă situația juridică a apelantului (în subsidiar, a contestatorului), întrucât acesta a precizat expres că respectiva cerere de *habeas corpus* **nu este o cale de atac** și nu pune în discuție existența și autoritatea de lucru judecat ale hotărârii definitive de condamnare.

Când însă este vorba de **starea de detenție** a persoanei împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, **situația juridică privind starea de detenție nu se consolidează decât atunci când se finalizează executarea pedepsei** sau când aceasta nu mai poate fi executată (cum ar fi ipoteza amnistiei, a grațierii sau a prescripției executării pedepsei). **Cât timp însă persoana condamnată se află în stare de detenție, în executarea pedepsei penale privative de libertate, situația sa juridică, strict din perspectiva detenției, nu este definitiv consolidată, ci este în curs (facta pendantia).** Or, apelantul (în subsidiar, contestatorul) nu a contestat prin cererea de *habeas corpus* decât **legalitatea stării sale de privare de libertate**, adică o situație care **nu era definitiv consolidată**, și exclusiv începând cu data publicării oficiale a deciziei Curții Constituționale, adică doar **pentru viitor**.

Apelantul (în subsidiar, contestatorul) amintește și argumentele sale prezentate primei instanțe, în sensul că legea face o distincție clară între existența și autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești penale definitive de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, pe de o parte, și executarea pedepsei privative de libertate, pe de altă parte.

Astfel, legiuitorul recunoaște ca fiind legale situații în care, **deși există o hotărâre judecătorească definitivă, având autoritate de lucru judecat, de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, totuși condamnatul nu execută pedeapsa privativă de libertate**, deci se află în libertate: amnistia, grațierea, prescripția executării pedepsei, amânarea sau întreruperea executării pedepsei privative de libertate. În toate aceste cazuri (dacă s-a acordat o amnistie,

dacă s-a acordat o grațiere individuală sau colectivă, dacă s-a prescris executarea pedepsei, dacă s-a decis definitiv de o instanță amânarea sau întreruperea executării pedepsei privative de libertate), deși există o hotărâre judecătorească definitivă și având autoritate de lucru judecat de condamnare penală la o pedeapsă privativă de libertate, **privarea de libertate a condamnatului pentru executarea pedepsei ar fi nelegală.**

Nu există deci nicio incompatibilitate conceptuală între existența și puterea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești penale definitive de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, pe de o parte, și posibilitatea ca persoana condamnată să nu execute totuși respectiva pedeapsă, pe de altă parte. A refuza o asemenea situație în cazul unei decizii a Curții Constituționale semnifică tocmai negarea obligativității *erga omnes* a acesteia, prevăzute de art. 147 alin. (4) din Constituție.

În concluzie, sentința atacată este profund ilegală, susținând că nu există efecte ale deciziei Curții Constituționale pentru legalitatea stării de detenție întrucât considerentele Curții Constituționale nu au indicat conduita de urmat în această situație, deși **Curtea Constituțională nu putea indica vreo conduită de urmat pentru instanțele de executare deoarece nu au fost parte în conflict** (fiind stabilite obligații doar pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, parte în conflict, dar care nu poate fi niciodată instanță de executare), ceea ce violează art. 147 alin. (4) raportat la art. 146 lit. e) din Constituție și jurisprudența Curții Constituționale.

Pentru aceste motive, apelantul (în subsidiar, contestatorul) solicită admiterea apelului (în subsidiar, a contestației), desființarea sentinței atacate și, în urma rejudecării pe fond, admiterea cererii de *habeas corpus* așa cum a fost formulată, în sensul ca instanța să constate caracterul nelegal al stării de privare de libertate (de detenție) a apelantului (în subsidiar, a contestatorului) începând cu data de 10.10.2019 și să dispună punerea sa de îndată în libertate

Mijloace de probă

Apelantul (în subsidiar, contestatorul) se întemeiază pe mijloacele de probă aflate la dosarul cauzei și administrate la prima instanță.